Anul al 56-lea
8 Pagini

EXEMPLARUL { In România 3 lei / In străinătate 6 lei

Nr. 6 Duminică 8 Ianuarie 1939
8 Pagini P

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. No. 120. 288/932

ABONAMENTE IN ȚARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful poștal și valuta

UNIVERSUL

ABONAMENTE IN ȚARA pe un an la UNIVERSUL COPIILOR ZIARUL CĂLĂTORIILOR, VESELIA, RADIO UNIV. și UNIV. LITERAR câte 220 lei ILUSTR. ROMÂNĂ și UNIV.-SPORT câte 500 lei

CELE DIN URMĂ ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGĂ, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar: „UNIVERSUL" S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

DIRECTOR ȘI ADMINISTRATOR DELEGAT
STELIAN POPESCU

CANCERUL VITICULTURII ROMÂNEȘTI

Printre chestiunile care au format obiect de discuțiune în cursul ultimei conferințe săptămânale dela ministerul agriculturii, prezidată, ca de obicei, de însuși titularul departamentului, a fost și aceea a viticulturii.

Nu știm pe ce temeiuri s'a sprijinit discuțiunea și nici concluziunile practice la care s'a ajuns. Fapt e că în acest domeniu sunt multe nevoi de împlinit, multe rele de înlăturat și se zăbovește prea de multă vreme cu soluționarea lor. N'avem decât să ne oprim la mult desbătuta și mereu nesoluționata chestiune a hibrizilor. După discuțiuni și amânări de ani de zile, s'a introdus în fine în lege acum doi ani interdicția plantării hibrizilor și reglementarea, cu anumite limitări, chiar a viței nobile, specificându-se și sancțiunile de rigoare.

Interdicția legală, însă, nu s'a respectat; țăranii, mai ales la șes, au continuat să împânzească țarinele cu viță de cea mai infamă speță, în dauna culturilor de cereale sau de plante industriale, fără să fi intervenit nicio sancțiune, deși toată lumea este de acord, că rezultatele întinderii culturii hibrizilor sunt un adevărat dezastru și pentru economia viticolă și pentru cea agricolă, dar mai ales pentru sănătatea satelor.

Hibrizii, care ocupă azi în România aproape două treimi din suprafața acoperită de vii, constitue un adevărat cancer pentru desvoltarea și propășirea podgoriilor noastre de viță nobilă.

Zadarnice vor rămânea toate străduințele depuse pentru îmbunătățirea viței românești, pentru o viniculturâ îngrijită, în sensul preparării vinului, al sortării și conservării lui, cum și în direcția unei cât mai bune comercializări, atâta timp cât piața va fi năpădită și consumul intern aproape saturat de poșirca ieftină ieșită din mustăriile țărănești.

Produsele viței teras, împreună cu falsificatorii și intermediarii de vinuri, sunt cele trei mari nenorociri ale viticulturii românești.

S'a spus că desființarea culturii hibrizilor este în funcție de fonduri, deoarece nu poți cere cultivatorului să smulgă de pe ogor spurcata buruiană până nu-l despăgubești. Și s'ar ridica, după unele calcule, la aproape un miliard lei, totalul acestor despăgubiri.

Nu știm după ce criterii s'au făcut calculele; dar după lege și dreptate s'ar cuveni o discriminare în categorisirea cultivatorilor. In primul rând, ar trebui să fie excluși dela despăgubire toți cei cari au continuat să planteze hibrizi după intrarea în vigoare a interdicției legale de acum doi ani. E legal și e drept.

In al doilea rând, să se aplice o cotă scăzută tuturor celor împroprietăriți prin legea agrară și cari, în loc să întrebuințeze pământul căpătat pentru cultura cerealelor, i-au schimbat destinația, făcând pe el culturi de hibrizi, ceeace contrazice total și spiritul și scopul reformei, ceeace n'a putut fi nici în intenția legiuitorului agrar.

Intrucât însă, nu exista o prohibițiune formală, se poate recunoaște acestora dreptul la despăgubire, dar în limitele unei cote reduse.

In al treilea rând, ar veni în fine, acei cari au cultivat pe proprietățile lor dobândite pe alte căi decât cele ale reformei agrare și față de cari nu se poate invoca în aceeași măsură dreptul de control și de tutelă al statului. Acestora le-ar reveni despăgubirea fără ajustările aplicate celor din grupa precedentă.

In chipul acesta, totalul despăgubirilor n'ar mai reprezenta decât cel mult un sfert din cel calculat mai sus, iar pentru agonisirea lui poate nici n'ar fi nevoe de contribuția statului, de îndată ce adevăraților podgoreni — proprietarii de vii cu viță nobilă — au declarat singuri că consimt să suporte o taxă în plus la desfacerea produselor lor, din care să se alimenteze acest fond, numai să scape și ei și țara de pacostea hibrizilor.

Pusă astfel problema, însăși soluționarea ei ne apare simplificată și realizabilă.

Așteptăm.

Mesagiul Președintelui Roosevelt

de I. LUGOSIANU

Cu prilejul desbaterilor legii americane asupra neutralității, la 24 August 1935, în fața Senatului Statelor-Unite, Senatorul Robinson, unul din fruntașii partidului democrat, declara: „Nu există, după umila mea părere, nici un loc pe acest întins continent, nici un loc sub steagul înstelat al Statelor Unite, în care să se arate cea mai mică dorință de a vedea această țară amestecată într'un conflict european... Dacă vreo națiune europeană va întreprinde vre-o acțiune, socotind că guvernul nostru și posibilitățile lui, fie în oameni, fie în bani, vor contribui la rezolvarea neînțelegerilor Europei, altfel decât prin sugestiuni sau printr'o acțiune pacifică, acea națiune se înșeală, în chip grosolan".

Senatul american aproape în întregime împărtășia acest punct de vedere și aproba cu 77 de voturi contra 2 legea neutralității, votată în prealabil de Camera Reprezentantilor, lege determinată de încordarea provocată de conflictul italo-etiopian și menită să împiedece amestecul Statelor Unite într'un război european.

Legea de neutralitate, semnată de președintele Roosevelt la 31 August 1935, prevedea în primul rând o prohibiție imperativă a exportului de arme, munițiuni și material de război în orice țară beligerantă, fără a face nici o distincție între Statele agresoare și victimele agresiunii.

In al doilea rând ea crea un sistem de înregistrare al fabricilor de munițiuni și al licențelor pentru exportul muniționilor sub controlul unui birou național organizat în acest scop.

In fine, Președintele Statelor Unite primea delegația de la Camera Reprezentanților și de la Senatul american, reunite în congres, să refuze protecția diplomatică cetățenilor americani călătorind pe vasele oricărei națiuni beligerante; să interzică intrarea oricărui submarin, în timpul războiului, în porturile sau apele teritoriale americane; în fine să ceară cauțiuni de la orice vase bănuite că părăsesc vre-un port american, în scopul de a aproviziona pe vreunul din beligeranți.

Legea neutralității americane era expresia dorinței poporului american de a menține pacea cu orice preț și față de oricine și totodată instrumentul legal pus de Congres la îndemâna Președintelui Confederației spre a menține Statele-Unite în afară de orice conflict.

Cu ocasia desbaterilor actului de neutralitate, Senatorul Connally, declarând că nu va vota legea decât ca o măsură provizorie, dădea votului său următoarea motivare: „Prin această lege noi ne pronunțăm anticipat asupra tuturor conflictelor internaționale... Inseamnă oare că exprimăm neutralitatea când spunem la două națiuni, din care una râvnește la cuceriri teritoriale, iar alta este slabă și fără pregătire: „Nu vom da arme nimănui dintre noi", asigurând prin aceasta triumful națiunii bine pregătite, lacome și ambițioase... Este o formă de declarație, care anunță că Statele-Unite se vor rândui de partea celui tare și puternic, contra celui slab, nepregătit și fără apărare".

Viitorul trebuia să dea dreptate senatorului, care reprezenta idealismul american, contra marii majorități a opiniei publice și parlamentare, satisfăcută de neutralitatea legală, care închidea politica internațională a Statelor Unite în turnul de fildeș al izolării și rupea solidaritatea ei cu democrațiile europene, în acțiunea lor de organizare a păcii.

De atunci, față de succesele din ce în ce mai numeroase ale regimurilor totalitare, Președintele Roosevelt și-a pregătit în mod metodic opinia publică pentru o politică de rezistență contra agresiunii, de nerecunoaștere a cuceririlor înfăptuite prin forță și desolidaritate cu marile Puteri democratice ale Europei apusene și ale Americii latine, care încearcă să opună forței zăgazul dreptului internațional.

Mesagiul de Miercuri al d-lui Roosevelt către Congres este cea din urmă și cea mai răsunătoare dintre manifestațiile, care au marcat treptat evoluția spiritului public și a acțiunii diplomatice americane. Nici o națiune nu mai poate fi sigură de pace, afirmă Președintele Roosevelt, atât timp cât există o altă națiune puternică, care refuză să-și soluționeze cererile ei, pe cale de negocieri. Neutralitatea americană poate ajuta pe agresor și nedreptăți pe victimă. Probabilitatea unui atac este mult micșorată de siguranța că cel atacat e gata de apărare. Bogăția și brațele americane asigură securitatea Statelor-Unite, dar aceasta nu înseamnă că ele se desinteresează de celelalte continente. Democrațiile nu pot rămânea indiferente față de violarea legii internaționale, oriunde s'ar produce.

Incheierea, pe care președintele Roosevelt o trage din aceste constatări este că Statele-Unite trebue să fie puternic înarmate, că ritmul cheltuielilor militare trebue menținut, în fine că opinia publică a Statelor-Unite trebue să fie strâns unită în fața primejdiei din năuntru și din afară.

(Continuare în pag. 2-a)

Vizita d-lui Daladier in Corsica

Cu prilejul călătoriei pe care primul ministru al Franței (x) a făcut-o în insula Corsica, populația orașului Ajaccio i-a făcut o primire călduroasă

Vizita contelui Ciano în Iugoslavia

Paga, 5 (Radio Central). — „Prager Tageblatt" anunță din Roma:

In cercurile bine informate, se afirmă că vizita contelui Ciano în Iugoslavia și întrevederea din 19 Ianuarie, la care vor asista și d-nii Beck, ministrul de externe polonez, Csaky, ministrul de externe ungar și mareșalul Goering,

Un alt eveniment important al acestei vizite va fi o atitudine favorabilă a Poloniei față de axa Berlin—Roma și o reînoire a prieteniei tradiționale dintre Italia și Polonia.

*

Londra, 5 (Radio-Central). — „Daily Telegraph" anunță din Roma că la întrevederea dela Belje contele Ciano va încerca să convingă pe mareșalul Goering că realizarea unei Ucraine mari nu corespunde intereselor Germaniei.

Se afirmă că ministrul de externe italian va continua să susțină față de Germania ideea realizării unei frontiere comune între Ungaria și Polonia.

—xxo●oxx—

Spioni condamnați în Franța

Paris, 5 (Rador). — *Tribunalul militar din Nancy a condamnat la moarte pentru spionaj pe numitul Gruneberg François, de 26 ani, cetățean francez, născut la Strassburg și surprins în flagrant delict de spionaj în timpul evenimentelor din Septembrie 1938.*

Aceasta este prima condamnare la moarte pronunțată pe baza decretului-lege din 6 Iunie 1938.

Suedezul Werner Larson Landen, de 29 ani, corespondent din Strassburg al ziarelor germane, a fost condamnat, tot pentru spionaj, la 20 ani muncă silnică.

—xxo●oxx—

Insemnătatea acordului dela Salonic

Ankara, 5 (Rador). — **Cu ocazia ratificării de către Adunarea Națională a acordului dela Salonic, ministerul afacerilor străine al Turciei a subliniat, în cuvântarea ținută, marea însemnătate a acordului, care suprimă restricțiunile militare din tratatele dela Neuilly și Lausanne, declarând că țările balcanice care constituie o unitate geografică au manifestat prin acest acord voința lor de a merge spre o comprehensiune politică unitară, ce va însemna înțelegerea dintre ele și de care vor profita popoarele lor, care nu cer altceva decât să lucreze pașnic.**

De altfel, a continuat oratorul, Turcia republicană, ducând încă din prima zi a întemeierii sale o politică energică de a trăi în liniște și pace, consideră acest acord ca un document care corespunde aspirațiilor țărilor balcanice, și ca un act de respect în totul principiile ei.

O altă caracteristică a acordului este că el a fost semnat la Salonic de guvernul elen ca reprezentant al celor patru țări balcanice și de guvernul bulgar. Acordul a fost ratificat până acum de două din țările interesate. „Inainte de a termina expunerea mea, țiu să subliniez două puncte importante: 1) acordul a fost pus la cale la Ankara, cu ocazia reuniunii miniștrilor de externe al țărilor balcanice. Diplomația Turciei a desfășurat, pentru încheierea lui, o mare activitate, care a fost constatată și de amicii noștri și 2) ultima restricție internațională, rămasă după acordul dela Montreaux, cu privire la teritoriile noastre, a fost total desființată".

*

Ankara, 5 (Rador). — **Marea Adunare Națională a ratificat acordul dela Salonic, încheiat între Bulgaria și statele Înțelegerei Balcanice.**

SCRISORI DIN LONDRA

Vizita d-lui Chamberlain la Roma

de AUGUR

Londra, Ianuarie

In cercurile diplomatice s'a produs un fel de neliniște de când luptele din Spania au pornit în avantajul naționaliștilor. Căci jocul la care cancelariile erau gata să se dedea după Anul Nou depindea mult de continuarea „deadloc"-ului spaniol, adică a unei situații, în care nici unul din partidele angajate nu părea în stare să dea o soluție hotărâtă favorabilă cauzei sale. Cum voiți acum să se procedeze cu frumoasele proecte ale unei mijlociri sau chiar pacificări, dacă, din nou, unul din partide este vădit mai tare decât celalt.

Peste câteva zile, d. Neville Chamberlain și lordul Halifax trebue să se ducă la Roma să discute cu Ducele. Firește, dacă, în cele câteva zile cari ne despart de această vizită, generalul Franco reușește să pătrundă mai departe în pozițiile republicane, se va adăuga o nouă hartă la acelea pe cari le are Mussolini. Căci în cazul unui adevărat succes al naționaliștilor, Ducele poate să se scape în sfârșit de intervenția militară din Spania, care i-a devenit atât de penibilă. Nu este greșală mai mare ce se poate face decât crezând că Roma ar voi să țină cât mai mult pe „voluntarii" ei pe frontul național. Ducele vrea ca trupele lui să revină cât mai curând, deoarece costă scump și nu raportează mai nimic. Mai bine decât adversarii lui, Ducele cunoaște șovinismul spaniolilor. Știe că străinii nu pot rămânea acolo. Trebue deci să plece. Ceeace nu e cu putință decât după o mare victorie, aceasta pentru ca plecarea legiunilor să se poată face luând înfățișarea unui triumf.

Așa dar, Ducele dorește de mult victoria generalului Franco căruia îi reproșează incetineala pe care o consideră nejustificată. Mussolini ar fi fericit dacă ar putea spune miniștrilor britanici la sosirea lor la Roma: „Am voit să vorbim de Spania, dar problema nu mai există. Trupele mele s'au reintors. Am avut norocul să pun mâna pe câștigător. Acei cari au preferat să mizeze pe partida care a pierdut n'au decât să caute o cale ca să iasă din impasul în care i-a dus politica lor".

D. Neville Chamberlain, conformându-se dorinței exprimate de guvernul francez, va evita tot ceeace ar putea semăna cu o acțiune mediatoare. De altfel, în cazul că victoria lui Franco se afirmă, va prefera desigur să nu fie purtătorul noilor cereri pe cari le va face Ducele. Este preferabil ca discuția să se petreacă direct între Roma și Paris. Dar nimic nu poate împiedeca pe d. Chamberlain să asculte cererile Ducelui ale căror limite nu sunt cunoscute până în prezent.

Un lucru totuși pe care d. Chamberlain se va feri să-l facă e să lase să se nască bănuiala că ar căuta mijlocul să facă mai puțin efectivă legătura faimoasei axe Roma-Berlin. Se va feri nu numai ca să nu dea pretext Berlinului să se războiască cu „perfidul Albion", ci deasemenea, pentru că, după cum știm precis la Londra, chestiunile axei, nu sunt atât de perfecte după cum s'ar voi să ne facă să credem. In privința aceasta avem oarecari amănunte. Se pare că Ducele are motive de a fi nemulțumit de Hitler, care nu prea l-a ajutat în chestiunea coloniilor. După Muenchen se crede că Ducele ar fi dat de înțeles la Berchtesgaden că interesele Italiei ar fi slujite dacă Germania ar duce o campanie puternică în favoarea redobândirii coloniilor ei. Este evident că cererile italiene ar fi avut mai mulți sorți de izbândă, dacă, simultan, Reichul avea și el pretenții mult mai grele pentru Marea Britanie și Franța. Este o tactică bună. Totuși, după ce a început această campanie de revendicări coloniale, Berlinul a făcut în curând o pauză și azi pare pornit să-și suspende propaganda.

Motivul acestei suspendări trebue căutat probabil în rezistența întâmpinată din partea englezilor față de orice cerere germană. Hitler speră să obțină din partea Marei Britanii noui con-

(Continuare în pag. 2-a)

TUNISIA

de JOSEPH CAILLAUX

fost președinte de consiliu, președintele comisiunii finanțelor la Senat.

Jules Ferry, bărbatul de stat care avea un simț acut al realităților, spunea, vorbind de Tunisia, că era una din cheile porții noastre în Nordul Africei. Spunea că între Algeria și Tunis nu există graniță naturală, că izvoarele de apă și văile merg dintr'o țară într'alta, și că o rassă identică găsește adăpost la Apus ca și la Răsărit. Națiunea care stăpânește Algeria, conchidea el, nu poate lăsa alteia controlul Tunisului.

Ideile acestea erau atât de izbitoare, încât Marile Puteri europene și-au dat adeziunea. Toate, fără excepție, întrunite în 1878, la congresul dela Berlin n'au făcut dificultăți ca să admită că Franța nu putea tolera nicio influență afară de a ei în Tunis. Trebuia sau ca Bey-i să fie destul de puternici, ca să constituie un stat independent în legături intime cu țara noastră și în acelaș timp indeajuns de vertebrată, ca să păstreze o deplină autonomie, sau, dacă această stare de lucruri era irealizabilă. Franța să ia Tunisul sub protectoratul său.

Germania și Anglia au declarat că nu vor face nici o opoziție la punerea sub tutelă a Tunisului de către Franța, orice formă ar lua această tutelă. Italia însăși, prevenită, s'a lăsat convinsă. A cerut numai ca Franța s'o înștiințeze, în cazul că ar voi să înfăptuiască o anexare.

Abia peste câțiva ani, a încercat o campanie asemănătoare întrucâtva cu aceea pe care a întreprins-o azi.

Fără îndoială, s'au schițat rezerve — măsor cuvintele de care mă slujesc — de Anglia, preocupată să vadă Bizerte și minunata-i radă în mâinile Franței, ispitită să uite o telegramă redactată de Foreign Office, datând din 7 August 1878 și unde este menționat formal că „Marea Britanie n'a ignorat niciodată că prezența Franței în Algeria, susținută, cum este, de o

SIDI AHMED, Beyul Tunisiei

documente diplomatice franceze (privitoare la originea războiului din 1914), că d. cancelar al Reichului se miră de inacțiunea noastră și ne prezice că, cu cât se va scurge timpul cu atât mai mari vor fi greutățile pe cari le vor întâmpina inițiativele noastre.

Am continuat totuși să tergiversăm, nevoind să trezim susceptibilitățile de vecini de cari ne unesc atâtea legături pe cari dorim să le păstrăm. Prințul de Bismarck are, de altminteri împunătoare forță militară, trebue să aibă ca efect să-i dea, când va socoti de cuviință de a-l exercita, puterea de a pune o forță decisivă pe guvernul provinciei vecine cu Tunisul".

Cât despre Germania, lealitatea ne silește să spunem că și-a dat deplinul concurs Franței, imediat după congresul dela Berlin. Am șovăit, totuși, în fața înfăptuirilor și nu în una, ci în zece, în cincisprezece telegrame, toate publicate în Culegerea de documente diplomatice franceze (privitoare la originea războiului din 1914), că d. cancelar al Reichului se miră de inacțiunea noastră și ne prezice că, cu cât se va scurge timpul cu atât mai mari vor fi greutățile pe cari le vor întâmpina inițiativele noastre.

Am continuat totuși să tergiversăm, nevoind să trezim susceptibilitățile de vecini de cari ne unesc atâtea legături pe cari dorim să le păstrăm. Prințul de Bismarck are, de altminteri

(Continuare in pag. 2-a)

NOTE

ACCENTUL, — LA RADIO ȘI IN TEATRU...

In două scrisori, cineva care iscălește „O Doamnă", ne-a mustrat că nu scriem ceva despre lipsa de naturalețâ, sau, mai exact, despre supărător de nefireasca accentuare în vorbire, la teatru și la radio.

„Nu vi se pare absurd, — zice persoana care ne scrie, — că, pe scenă, artiștii au adoptat un fantastic chip de a pronunța, răsturnând complet accentul limbii românești?... Și, la radio, nu vă izbește felul ridicul, de a accentua, al crainicilor și mai ales al crainicelor, cari pronunță, când întreabă parc'ar răspunde și când răspund parc'ar întreba?... Dece nu faceți nimic?..."

Iată, stimată Doamnă, că dăm urmare imputării Dv.: Precizăm că „artiștii" de cari vorbiți (și cari numai artiști nu sunt), n'au „adoptat" acel ridicul gen de pronunție, ci îl „mențin", de foarte multă vreme. Inaugurând o artă nouă, ei zic „bună ziua" cu accentul cu care noi strănutăm; în scenele de tandrețâ își fac declarațiile cu un nechezat de cal scăpat din priponeală și, în momentele patetice plâng, dulos, cum mugește leul flămând, în deșertul Saharei... Ce facem noi cu asemenea „maeștri"? Iacă, de mult timp noi îi ocolim, pur și simplu, lăsându-i să moară ca martiri ai unei arte menite să fie la ei, acolo...

Crainicelor noastre dela radio trebuie negreșit să li se explice că delicioasa lor colegă italiană, — a cărei voce de aur caută s'o imite, — nu trebuie copiată și în accent; în italienește se pronunță „telèfono" și „telègrafo", pe când, românește, accentul se pune așa cum îl pun țăranii când vorbesc la tilifon sau când bat o tiligramă.

M. Negru

—xxx◆xxx—

Patru studenți acoperiți de o avalanșă

Zakopane, 5 (Rador). — **Patru studenți au fost acoperiți de o avalanșe în munții Tatra.**

Din cauza timpului defavorabil, echipele de salvare nu vor putea pleca până mâine. Mai există puține speranțe ca cei îngropați în avalanșe să poată fi salvați.

—xxo●oxx—

Demonstrații antisemite la Sofia

Sofia, 5 (Rador). — *Corespondentul agenției „Havas" transmite:*

Grupuri de tineri aparținând organizației antisemite Ratniștsi, dizolvată de autorități, au străbătut astăseară străzile comerciale ale Sofiei, invitând populația să boicoteze pe comercianții evrei. Se semnalează câteva incidente ușoare.

UNITATE NAȚIONALĂ

Am crezut sincer în necesitatea unirii sufletești. Am militat zi de zi pentru realizarea acestui ideal. Am zugrăvit cu obiectivitate, cu durerea ce constituia exponentul convingerii noastre, câtă dihonie seamănă, în deosebi în lumea satelor, permanenta dar inutila ceartă între frați, frați de sânge, divizați pe tema unor mărunte răfueli personale.

Nu e nici cazul nici timpul să facem imputări. Nu e în dreptul nostru de a stabili răspunderi. Timpul pune adevărul în lumina lui reală în paginile istoriei.

Cronicari ai cotidianului, crestând evenimentele pe răbojul vremii, nu odată ne-am ridicat împotriva tiraniei electoralului. Am arătat cum această tiranie împiedeca justa aplicare a protecțiunii muncii naționale, înlesnind sporirea numărului streinilor stabiliți în țară.

Am arătat că din pricina acestui... egocentrism electoral, puternicii zilei nu se interesau de ceeace se face ceeace se gândește, ceeace se creiază în artă, în medicină, ori în inginerie.

Nevoile industriei, comerțului, agriculturii; lucrările marilor savanți, marilor juriști, ale inginerilor de seamă, ale marilor slujitori ai artei ori ale doctorilor cu renume mondial, erau socotite pe planul al doilea, după doleanțele agenților electorali.

Azi M. S. Regele a sancționat regulamentul pentru înființarea unei organizații politice unice, „Frontul Renașterii Naționale", care urmărește „înălțarea Patriei prin întărirea ideei naționale și a solidarității fiilor ei, întărirea familiei, ca celulă socială, crearea unei vieți spirituale, prin dezvoltarea credinței creștine și a culturii autohtone, prin propășirea materială, prin obligativitatea și cinstirea muncii".

Incă de astă vară, cu prilejul sfințirii mausoleului dela Mărășești, M. S. Regele exprimase îndemnul la unire:

„Să nu mai fie credințe deosebite pe acest pământ, ci una singură: binele, înălțarea, întărirea sufletească a acestei țări..."

Prin sancționarea regală a regulamentului de care pomenim mai sus, se dă o formă precisă sistemului practic al unificării eforturilor.

I. VION

Violent incendiu la Bistrița-Năsăud

A ars un atelier de tâmplărie. — Pagube de 120 mii lei

Bistrița-Năsăud, 4 Ian.

Un puternic incendiu a izbucnit deunăzi în localitate, la casa d-lui dr. I. Herczeg din Piața Regele Ferdinand Nr. 43.

Focul a isbucnit la ora 9 dim. în atelierul de tâmplărie al d-lui Valer Moldovan, aflat în corpul acestei case, din cauza unor cărbuni aprinși, căzuți din sobă, cari — patronul și lucrătorii fiind plecați pentru niște lucrări — au aprins talașul și apoi materialul lemnos aflat în atelier.

Flăcările s'au întins cu repeziciune și, pătrunzând prin gura deschisă a podului, au cuprins întreaga parte a clădirii din fundul curții.

Anunțați, au sosit imediat la fața locului pompierii, împreună cu două pompe.

Operațiunile de stingere au fost conduse de d. locot. Traian Rădulescu, comandantul pompierilor din orașul nostru, ele terminându-se la ora 11,30.

A ars întregul acoperiș al clădirii, atelierul de tâmplărie, cu tot ce se afla în el, scule, material lemnos, lucrat și nelucrat și suma de 4.000 lei, pe cari patronul Valer Moldovan îi lăsase în sălțarul mesei din atelier.

Toată averea bietului om a fost nimicită de flăcări, în pragul anului nou, rămânând sărac lipit pământului și plin de datorii.

Pagubele suferite de Valer Moldovan sunt de 50 mii lei, iar cele suferite de proprietar de 70 mii lei.

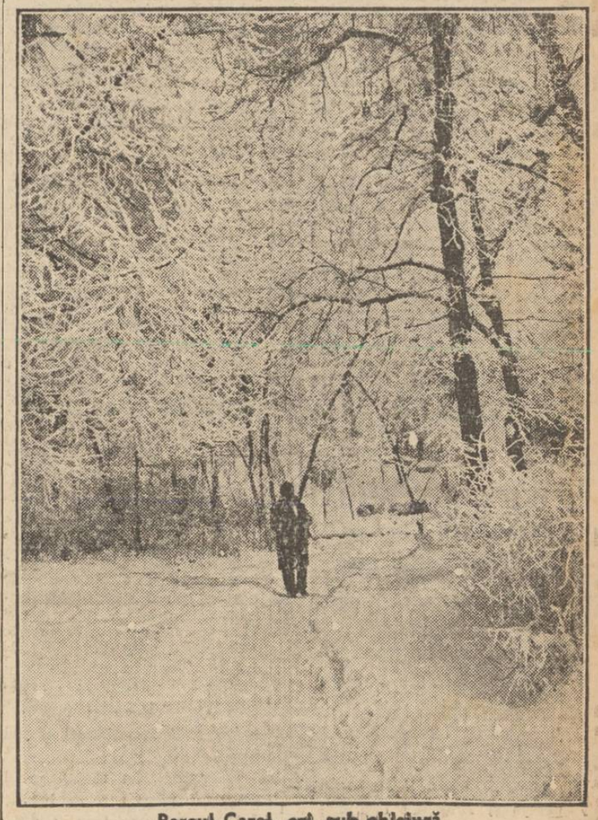

Parcul Carol, azi, sub zăpadă